

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 592/2016
08.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужилаца И.Л., С.Ј., В.С., Д.А. и В.Д., сви из Б., чији је заједнички пуномоћник Н.В., адвокат из Б., против туженог П.з.т. Т.С. АД из Б., ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5529/13 од 23.10.2015. године, у седници одржаној 08.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5529/13 од 23.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2480/12 од 29.05.2013. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захев тужилаца и обавезан је тужени да на име учешћа тужилаца у добити туженог за 2011. годину тужиоцима исплати и то: тужиоцу И.Л. 66.407,00 динара, тужиоцу С.Ј. 80.905,00 динара, тужиоцу В.С. 63.285,00 динара, Д.А. 58.830,00 динара и В.Додићу 100.045,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 27.04.2012. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка од 123.000,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5529/13 од 23.10.2015. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавеже тужени да им на име учешћа у добити туженог за 2011. годину исплати и то: тужиоцу И.Л. 66.407,00 динара, тужиоцу С.Ј. 80.905,00 динара, тужиоцу В.С. 63.285,00 динара, Д.А. 58.830,00 динара и В.Д. 100.045,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 27.04.2012. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о парничним трошковима садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и одбијен захтев тужилаца за накнаду парничних трошкова од 123.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужиоци су благовременно изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су били у радном односу код туженог до 31.10.2011. године, када им је радни однос престао на основу Споразума о престанку радног односа, који су закључени са туженим у октобру 2011. године, уз остваривање права на једнократну исплату новчаних износа из Фонда за стимулисање добровољног одласка из предузећа. Тужени је на основу одлуке Скупштине од 20.04.2012. године донео одлуку број 118668/1 од 23.04.2012. године, којом је утврђено право на исплату по основу учешћа у добити за 2011. годину и којим је предвиђено да право на исплату имају запослени који су у радном односу код туженог на дан ступања на снагу те одлуке, а према остварним радним часовима у 2011. години, као и лица која су била у радном односу код туженог у 2011. години и којима је престао радни однос по основу испуњења услова за одлазак у пензију до дана доношења те одлуке, али под условом да нису остварили право на једнократну исплату по Фонду финансијских средстава за стимулисање добровољног одласка из друштва у пословној години за коју се учешће у добити исплаћује, те наследници преминулог запосленог. Утврђено је да су тужиоцима исплаћене накнаде приликом добровољног одласка из предузећа, али које нису биле умањене за учешће у добити за претходну годину коју су примили, те да тужиоци нису учествовали у расподели добити за 2011. годину.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужилаца, налазећи да тужиоци не могу остваривати мања права од оних која су утврђена законом и да је тужени право на учешће у добити за 2011. годину морао да призна свим запосленима под једнаким условима. Међутим, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду, с обзиром да тужиоци не спадају у категорију лица којима је признато право на учешће у добити туженог за 2011. годину.

Одредбом члана 14. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 и 61/05) прописано је да се уговором о раду или одлуком послодавца може утврдити учешће запосленог у добити оствареној у пословној години у складу са законом и општим актом. Сагласно наведеном, право запосленог на учешће у добити оствареној у пословној години предвиђено је као могућност, а не као обавеза послодавца. Право на исплату по основу учешћа у добити утврђује послодавац уговором о раду или одлуком, што је у конкретном случају и учињено. Наиме,

Скупштина акционара туженог је одлуком од 20.04.2012. године одобрила расподелу добити, а у складу са тим генерални директор туженог је донео одлуку од 23.04.2012. године о исплати добити за 2011. годину запосленима, а којом је предвиђено да право на исплату имају запослени који су у радном односу код туженог на дан ступања на снагу ове одлуке, као и пензионисана лица која су била у радном односу код туженог у 2011. години под условом да нису остварили право на једнократну исплату новчаних износа из Фонда финансијских средстава за стимулисање добровољног одласка из предузећа и наследници преминулог запосленог.

Имајући у виду да је тужиоцима на основу закључених споразума о престанку радног односа, радни однос код туженог престао са даном 31.10.2011. године, то они немају право на исплату добити за 2011. годину, јер у време доношења одлуке туженог од 23.04.2012. године којом је регулисано питање исплате добити, тужиоци нису више били радници туженог, при чему им је радни однос и престао уз исплату једнократне новчане накнаде. Стога тужиоци не спадају у круг лица на које се одлука о расподели добити односи.

Поред тога, не може се говорити ни о дискриминацији тужилаца у смислу члана 18. и 20. Закона о раду, јер се тужиоци и остали запослени који су у радном односу код туженог, не налазе у истој чињенично-правној ситуацији, како је то правилно оценио другостепени суд. Учешће запослених у добити нема карактер зараде, већ прихода од капитала, а ревизијски суд је мишљења да је генерални директор туженог имао овлашћење на утврђивање круга лица – запослених који ће учествовати у остваривању добити предузећа. Имајући у виду да је одлука генералног директора туженог, у свему у складу са чланом 14. Закона о раду, Врховни касациони суд налази да тужиоци неосновано потражују право на учешће у добити и његову исплату.

На основу изнетог, применом одредбе члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**